

EL *BLUES* DEL DESPERTAR

Lluïsa Serra Oliver

Cada dia em desperto
i trec el nas fora del llit.

Cada dia em desperto
amb el cor encongit.

Cada dia em desperto
i no puc recordar...

No sé, no sé, no sé com
ni quan vaig arribar.

Cada dia em desperto
amb ganes de plorar.

Cada dia em desperto
i no et sento al meu costat.

Cada dia em desperto,
gairebé udolant...

em lamento, em lamento.
Avui també faré tard!

Cada dia em desperto
amb un buit dins del cor.

Cada dia em desperto
sentint la teva olor.
On vaig deixar la roba?
Les sabates on són?
No tinc res per posar-me,
tot és brut i fa pudor.

* * *

—Bon dia, Marisè, què t'ha passat? Sembla que acabis de sortir del llit. No t'has mirat al mirall aquest matí?

—Doncs no, reina, no he tingut temps. Què passa? Vaig molt despentinada?, massa pintada?, mal combinada? Perquè tota la resta és de naixement i ja no s'hi pot fer res...

—Va, dona, no t'enfadis. Un tallat?

—Sí.

—Mario, un tallat per a la Marisè!

—Bon dia, un talladet per a la més bonica de les meves clientes! Vols un donut?, per allò de començar un dia rodó! He, he, he...

Cada dia em desperto
i són massa freds els llençols.
Cada dia em desperto
pensant que és un malson.
La vida és un desastre
des que tu vas marxar...
I no vull, i no vull,
i no vull despertar, no!

—Marisè, t'estic parlant!

—Perdona, se m'ha enganxat una cançó i no me la puc treure del cap.

—Quina?

—No la coneixes.

—...?

—Què passa?

—Quan deixaràs de pensar-hi?

—Mai.

—Mai és massa temps!

—Va, anem, que fem tard!

* * *

—Vols un donut? Un dia rodó... Nano, jo d'ella t'hauria engegat a pastar fang.

—Deixa'm estar, Sebas, jo tinc les meves tàctiques.

—Ah, sí? I d'on les has tret?, d'un manual d'autoajuda'm a fer el ridícul?

—Vés a passeig!

* * *

—Bon dia, senyor Valcells!

—Bon dia, Marisè.

—Quina alegria veure'l per aquí! Feia temps que no entrava a saludar-nos!

—He estat fotut, saps?

—No. No en sabia res.

—Doncs sí. Vaig tenir una angina de pit. Una mica més i no ho explico. Però ara ja està, i si t'he de ser sincer me n'alegro i tot.

—Què vol dir? S'alegra d'haver estat a punt de morir?

—No ben bé. Vull dir que de cop em vaig adonar que a la vida hi ha coses més importants que d'altres, i que potser tenia invertides les prioritats...

—I quin és l'ordre?

—L'amor va primer, sempre primer.

—I després?

—El valor.

—El valor?

—Sí. No es pot tenir por, la por invalida, et fa desistir dels teus somnis, et fa pensar que no ets capaç... I la disfressem, saps? L'anomenem *sentit comú*, *sentit de la realitat*... Bajanades! Tot és mentida. S'ha de viure, Marisè, malgrat els cops baixos a l'estómac, malgrat les desil·lusions...

—No sé si l'acabo d'entendre...

—Tu, de petita, què pensaves que faries quan fossis gran?

—Jo volia ser cantant de *blues*.

—I què ha passat? Per què no ho has fet?

—Doncs no ho sé... Em vaig casar, vaig trobar aquesta feina...

—I ja està, oi? T'hi vas conformar. Has acotat el cap, has desistit dels teus somnis. No els oblidis, Marisè, no els oblidis i sobretot deixa't estimar i estima amb força... Què et passa? Plores?

Cada dia em desperto,
t'he somiat tota la nit.
Cada dia em desperto,
davant hi ha un buit infinit.
Cada dia em desperto
i encara no sé, estimat,
per què tu aquell dia
vas marxar del meu costat.

* * *

—Hola, Marisè, una birra?

—Sí. No. Millor un suc.

—De préssec?

—Sí.

—Aquest matí... potser m'he passat amb allò del donut...

—Què?

—Sí, que t'he dit si volies un donut, per allò del dia rodó...

—Ah, ja me'n recordo. Una mica suat, però és igual, no t'hi amoïnis.

—Fa una temporada que estàs molt moixa.

—Sí.

—Tens problemes?

—De fet, no. En tenia un i ja no el tinc, però, ves per on, el trobo a faltar.

—Això no té sentit, els problemes no s'enyoren.

—Aquest sí.

* * *

Cada dia em desperto
i sé que ja no et tindré.
No escoltaré el teu riure
ni avui, ni mai més.
Cada dia em desperto
i demano a l'univers
que em tregui la pena, oooh!
No vull plorar més, no, no, no!

—No has vingut a esmorzar!

—M'he adormit.

—Com un soc.

—Mira, em vaig prendre un parell de trankimazins.

—Marisè...!

—Què vols, noia... Bé havia de descansar.

—Dus el jersei al revés!

—Bona sort.

—Faràs ploure.

—Va, calla.

* * *

No sé per què he vingut a la plaça. Els peus m'hi han dut sols, sense pensar, però no m'atreveixo a entrar al bar de sempre, no tinc forces. M'assec al pedrís d'una porteria. Hi ha la colla de *moters* fent petar les màquines. Se'm passen pel cap les paraules del Sr. Valcells, i les d'en Mario. Ja fa massa temps que em compadeixo. Jo mateixa començo a fer-me fàstic. El silenci retorna quan els motoristes marxen. Unes suaus notes de violí suren en l'aire. És en Willy. Em mira de lluny i somriu.

Ningú no sap ben bé d'on ha sortit, però ja fa anys que es mou pels carrers del barri. Toca i viu del que recull amb la gorra. Tothom el respecta. Mai cap baralla, ni cap discussió, ni males paraules. Defuig els problemes. Quan veu que no hi ha bon rotllo, guarda el violí a l'estoig i marxa.

El petit de la Joana l'escolta balancejant-se. Els seus pares deuen ser dins del bar. Ni tan sols es deuen haver adonat que el nen ha sortit. Quina pau. És un d'aquells moments plens de poesia. Tres soledats enmig d'una plaça antiga, vestida de llambordes. Una brisa tardorenca, plena de càlides ressonàncies de cordes vibrant sota un arquet...

Una alerta estranya em fa aixecar del pedrís. Els motors tornen. En el temps de fer dues passes cap al nen veig com les motos baixen veloces i descontrolades. Corro cap al nen, l'agafo per l'esquena i...

* * *

Cada dia em desperto
i el cor ja no em fa mal.
Estic de través al llit
i em sento genial.
No noto l'absència,
no sento calfreds,
i sí que sento presència
de jo, de mi, de molt més...

- Apa, nena, quin espant que ens has donat!
—No n'hi ha per tant, una patacada i prou.
—Si no arribes a agafar el nen, el maten.
—...
—En Willy diu que semblaves la Diana caçadora.
—Bah, bah... No exagereu, eh! No n'hi ha per tant.
—Com que no! Ets una heroïna.
—Vaig fer el que hauria fet qualsevol.
—No et treguis mèrit. Pensar primer en els altres que en un mateix no ho fa tothom.
—Va ser un impuls, un instint.
—Res, nena, ets la millor!
—...
—Estàs molt guapa, Marisè, sembla que, en lloc d'estar amb les cames trencades, estiguis en un *jacuzzi*.
—Em sento bé. Per primer cop en molt temps...

—En Mario m'ha donat records per a tu, diu que et vindrà a veure quan plegui...

—M'agrada.

—Sí?

—Sí.

—Bé, Marisè, ara t'escolto!

Aquest és el *blues*
que canto per a tu i per a mi.
Aquest *blues*
no l'oblidis, fes-me cas.
Se't desboca la vida,
no la pots controlar...
Oh, nena, atura't,
crida, plora, però...
torna a començar, iea!